

Ang Aklat ni Joel at ang Laodikenseng Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Labing-walo

Jeff Pippenger
2025-12-25

Bilang Labing-walo

Isinasaalang-alang natin ang tipan ni Abram, at hindi pa natin natatalakay ang bahaging iyon ng propesiya ni Abram na may tuwirang ugnayan sa mga pambungad na talata ng aklat ni Joel. Ang propesiya ni Abram tungkol sa 400 taon ng pagkaalipin, kasama ang binanggit ni Pablo na 430 taon, ay bumubuo ng balangkas na propetiko na tumutugma sa 1290 taon ng Daniel 12:11. Ang 1290-taong propesiya sa talatang labing-isa ay ang omega na yugto ng propesiya sa linya ng 430 taon nina Abram at Pablo. Ang katotohanang ito ay isang bahagi ng mga bagay na tinatanggalan ng tatak sa mga huling araw, na nagbubukod sa mga marunong at sa mga masama.

Nauugnay sa hulang “omega” ng 430 taon ang simbolo ng “apat na salinlahi,” na tumutukoy sa isang yugto ng panahon ng probasyon para sa bansang nagpaalipin sa bayang hinirang ng Diyos. Para kay Moises, ito ay Ehipto; para naman sa isandaan at apatnapu’t apat na libo, na umaawit ng awit ni Moises, ito ay ang kasaysayan ng Estados Unidos mula 1798 hanggang sa batas sa Linggo. Ang Estados Unidos, na inihaharap bilang “hayop mula sa lupa” sa Apocalipsis labintatlo, ay nagsisimula bilang isang kordero at nagwawakas na nagsasalita na gaya ng dragon. Si Jose, isang sagisag ng Kordero, ay kumakatawan sa panahon ng relatibong kapayapaan sa Ehipto, hanggang sa nagkaroon ng bagong Paraon at nagsimula ang pagkaalipin. Kaya, ang bansang hinahatulan sa ikaapat na salinlahi—na para kay Moises ay ang Ehipto—ay ang Estados Unidos. Ang nalabi ay hinahatulan sa batas sa Linggo, gaya ng inilalarawan ng mga salot na nagwakas, para sa mga Hebreo, sa dugo sa kanilang mga hamba ng pinto, at pagkatapos ay, para sa bansang Ehipto, sa Dagat na Pula. Si Jose at si Moises ay kumakatawan sa isang mabuting Paraon at isang masamang Paraon, na para sa Estados Unidos ay una ang kordero, at pagkatapos ang dragon.

Kasama sa hula ni Abram tungkol sa hatol sa ikaapat na salinlahi ang katotohanang ang pagsasara ng probasyon ay progresibo, sapagkat sa kaganapan ng hula ni Abram sa pamamagitan ni Moises, hindi lamang nagsara ang probasyon para sa Egipto, kundi may panahon pang nalalabi para sa mga Amoreo upang punuin ang kanilang saro ng panahon ng probasyon—matapos mapuno ng Egipto ang kanila. Ang Dagat na Pula para sa Egipto ay ang batas sa Linggo para sa Estados Unidos, at saka "bawat ibang bansa sa buong daigdig" ay "susunod sa halimbawa" ng Estados Unidos, gaya ng kinakatawan ng mga Amoreo pagkaraan ng pagsasara ng probasyon ng Egipto.

Ang mga Amoreo ay isa sa sampung liping tumutukoy sa sanlibutan mula sa Ilog ng Ehipto hanggang sa Ilog ng Babilonia, sa tipan ni Abram, at samakatuwid ang mga Amoreo ay kumakatawan sa mga bansa ng sanlibutan, na nagsasara ng kani-kaniyang probasyon bilang mga bansa, pagkatapos ng batas ng Linggo sa Estados Unidos. Ang mga Amoreo ang biblikal na

sagisag ng pagsasara ng kahatulan sa sanlibutan, at ito'y nagaganap sa ikatlo at ikaapat na salinlahi. Ang Dagat na Pula ay sagisag ng pagsasara ng probasyon para sa Estados Unidos, at ang mga Amoreo ay kumakatawan sa mga bansang unti-unting isinasara ang kanilang probasyon hanggang sa magsara ang probasyon ng sangkatauhan. Kaya't ang mga Amoreo ay isang sagisag ng panahon ng krisis ng batas ng Linggo sa Dagat na Pula hanggang sa pagliligtas sa pamamagitan ng silangang hangin, kung kailan nabubuksan ang landas ng pagliligtas para sa bayan ng Diyos.

Ngunit ang propesiya ni Abram ay hindi lamang tinatalakay ang ikaapat na salinlahi sa pagtingin sa Estados Unidos bilang Egipto, at sa sanlibutan bilang ang mga Amoreo; higit sa lahat, itinuturing nito ang salinlahi ng bayan ng Diyos na tumawid sa Dagat na Pula bilang "ikaapat na salinlahi." Kapag nahango na natin, kung ano man ang mahahango natin, mula sa pagkaunawa sa "apat na salinlahi" sa una sa tatlong hakbang ni Abram, isasaalang-alang natin ang ikalawa at ikatlong hakbang ng tipan ni Abraham. Ang ikalawang hakbang ay kabanata labimpito, at ang ikatlong hakbang ay, siyempre, kabanata dalawampu't dalawa.

Sa Daniel kabanata labindalawa, tinukoy ang tatlong panahong propetiko, at ang mga iyon ay pawang kumakatawan sa panahong propetiko na nagwakas noong 1844. Ang tatlong panahong iyon ay inalisan ng tatak sa mga huling araw, at ang tatlong panahong iyon ay kumakatawan sa paglago ng kaalaman na sumasapit sa bayan ng Diyos sa mga huling araw. Si Cristo, bilang ang lalaking nakadamit ng lino, ay inilalahad ang una sa tatlong panahong propetiko sa talatang pito, at sa paggawa Niya nito, inihahanay Niya ang Kanyang sarili sa anghel ng Apocalipsis kabanata sampu, na hindi nakatayo sa ibabaw ng tubig, kundi sa ibabaw ng lupa at ng dagat.

At ang anghel na nakita kong nakatayo sa ibabaw ng dagat at sa ibabaw ng lupa ay itinaas ang kaniyang kamay sa langit, at sumumpa sa pamamagitan ng nabubuhay magpakailan-kailanman, na lumikha ng langit at ng mga bagay na naroroon, at ng lupa at ng mga bagay na naroroon, at ng dagat at ng mga bagay na naroroon, na hindi na magkakaroon ng panahon. Apocalipsis 10:5, 6.

Sa ikapitong talata ng ikalabindalawang kabanata, ang lalaking nakadamit ng lino ay sumumpa rin sa pamamagitan Niya na nabubuhay magpakailanman.

At narinig ko ang lalaking nakadamit ng lino, na nasa ibabaw ng tubig ng ilog, nang itinaas niya ang kaniyang kanang kamay at ang kaniyang kaliwang kamay tungo sa langit, at sumumpa sa Kaniya na nabubuhay magpakailanman na ito'y sa isang panahon, mga panahon, at kalahating panahon; at kapag natapos na niyang mapangalat ang lakas ng banal na bayan, matatapos ang lahat ng bagay na ito. Daniel 12:7.

Ipinabatid sa atin ng inspirasyon na ang gayon ding linya ng propesiya na matatagpuan sa Aklat ni Daniel ay itinuloy sa Aklat ng Apocalipsis, at ang pagkaunawang Millerita ay na ang dalawang paglalarawang ito ay magkakatugmang sipi tungkol kay Cristo: si Cristo bilang ang Anghel na may maliit na aklat, na sa Aklat ng Apocalipsis ay tumutukoy sa katapusan noong 1844 ng paglalapat ng panahong propetiko; at si Cristo bilang ang Lalaking nakadamit-lino sa Aklat ni Daniel, na nagsasaad na pagdating ng batas ng Linggo sa Estados Unidos, matatapos ang lahat ng mga kababalaghan ng huling pangitain ni Daniel. Sa loob ng banal na kasaysayang iyon, na nauuna at

nagwawakas sa batas ng Linggo, ang bayan ng Diyos ay ikakalat sa isang panahong isinasagisag ng 1260. Ang panahon ng pagkakalat na nauuna sa batas ng Linggo ay inilalahad sa kabanata labing-isa ng Apocalipsis, kung saan sina Moises at Elias ay pinatay at nakahandusay na patay sa lansangan sa loob ng tatlo't kalahating araw, na siyang sagisag ng 1260.

Sa talatang ikapito, ipinahayag ng lalaking may damit na lino na kapag natapos na ang tatlo't kalahating araw ng pagpangalat sa kapangyarihan ng banal na bayan, magwawakas ang mga “kababalaghan” na sumasapit sa bayan ng Diyos sa mga huling araw. Tinapos natin ang nakaraang artikulo sa komentaryo ni Sister White tungkol sa Zacarias, kabanatang ikatlo. Sinabi ng unang pangungusap, “Ang pangitain ni Zacarias hinggil kay Josue at sa Anghel ay umaangkop na may natatanging bigat sa karanasan ng bayan ng Diyos sa mga pangwakas na tagpo ng dakilang Araw ng Pagbabayad-sala.” Sa kabanata, at sa inspiradong komentaryo ni Sister White hinggil sa kabanatang iyon, ang isandaang apatnapu't apat na libo ang “mga lalaking pinagtataka.” Ang mga “kababalaghan” ng huling pangitain ni Daniel na tinatapos ng batas ng Linggo, ay ang mga “kababalaghan” na kaugnay ng pagtatatak sa bayan ng Diyos.

Ang Kabanata Labindalawa ng Daniel ang nagbibigay ng liwanag na nagtatatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo sa mga huling araw. Ang liwanag na iyon ay kinakatawan ng tatlong panahong propetiko, na pawang natukoy at naitag bilang katotohanan sa kasaysayang Millerita. Ang tatlong panahong ito ay inilalahad sa tatlong talata at siyang tatlong haligi na sumusuporta sa istruktura ng katotohanan. Ang istruktura ng katotohanan ay isinusuporta ng isang tatlong-hakbang na proseso. Ang prosesong iyon na may tatlong hakbang ay kinakatawan, sa loob ng bahaging may siyam na talata (4-12), ng tatlong talatang naglalahad ng panahong propetiko. Ang tatlong panahong propetikong iyon, kapag tiningnan mula sa batayang pagkaunawang Millerita, ay nagbubunga ng tatlong simbolikong panahon na binibigyang-kahulugan alinsunod sa pagkaunawang Millerita, ngunit hindi inilalapat ang elemento ng panahon.

Ang tatlong panahon ay matatagpuan mismo sa bahagi ng Kasulatan na naglalarawan ng “proseso ng propesiya na tinatakan—at pagkatapos ay inalisan ng tatak,” kabilang ang klasikong biblikal na paglalarawan ng tatluhanang proseso ng pagsubok. Ang siyam na talata na nagsisimula sa pag-uutos kay Daniel na tatakan niya ang kaniyang aklat ay yaon mismong mga talatang inilalatag ang tatlong panahon; at sa loob ng siyam na talatang iyon, ang proseso ng pagdadalisay na nagaganap kapag inaalisan ng tatak ang katotohanan ay ipinahayag bilang “dinalisay, pinaputi, at sinubok.” Ang tatlong panahon sa tatlong talata ay ang pagdami ng kaalaman, ang panahon ng wakas, at ang mga huling araw, na kumakatawan sa panghuling proseso ng pagsubok at pagtatatak sa bayang tipan ng Diyos. Sa kasaysayang iyon isinasaad ang mga simbolikong “kababalaghan” na sumasapit sa bayan ng Diyos sa mga huling araw. Mangyaring basahin muli ang talatang ito.

Ang tatlong panahon, sa tatlong talata sa loob ng isang sipi na may siyam na talata, ay kumakatawan sa rurok ng aklat ni Daniel, at ang rurok na kinakatawan doon ay ang rurok ng panloob na linyang propetiko; ito ang salaysay kung paanong ang isang bato ay "nahiwalay" mula sa isang bundok, na hindi gawa ng mga kamay, na siyang salaysay ng nalabi. Ang panloob na linyang iyon ay kinakatawan sa mga kabanata sampu at labindalawa, at ang rurok ng panlabas na linyang propetiko ay nasa mga pangwakas na talata ng kabanata labing-isa, at sa mga unang ilang

talata ng Daniel labindalawa.

Ang tatlong panahong iyon ay siya ring kasukdulan ng mga pangitain hinggil sa patotoo ng kapuwa Ilog Ulai at Ilog Hiddekel, at ang tatlong talatang iyon ay naglalaman ng isang propetikong panahon na kumakatawan sa kasukdulang katuparan ng propesiya sa panahon ng tipan na nagtatalaga kay Abram at kay Pablo bilang mga saksi. Si Jesus, bilang ang Taong nakadamit ng lino, ay nasa talatang pito, na lumalakad sa ibabaw ng tubig. Sa talatang labing-isa, dalawang tinig—na siya ring tinig ni Cristo—ang tumatayo upang magpatotoo: sina Abram at Pablo. Sa talatang labindalawa ay inihaharap ang kasaysayan ng pagseselyo ng bayan ng Diyos, sapagkat ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay mga birhen, at ang mga birhen ay nararanasan ang talinghaga ng sampung dalaga, at ang pagpapala sa talatang labindalawa ay nasa mga naghihintay. Ang mga naghihintay sa talinghaga, at yaong mga “pinagpala,” ay silang tumatanggap ng kasuutan na nagpapahintulot sa kanila na pumasok sa kasalan, kapag isinara ang pinto.

Sa ika-pitong talata, si Jesus ay lumalakad sa ibabaw ng tubig, na nagdudulot ng takot; ngunit nagpasya si Pedro na manampalataya at nagsimulang lumakad at magbigay ng kaluwalhatian sa Diyos. Subalit si Pedro ay madalas na sagisag ng dalawang urî, at ang kaluwalhatian ay nauwi muli sa takot, sapagkat dumating ang kaniyang oras ng paghatol. Ang unang tuldok na nasa ika-pitong talata ay kumakatawan sa mensahe ng unang anghel. Si Jesus ay nasa ibabaw ng tubig, isang sagisag ng takot at ng unang anghel. Pagkatapos ay itinutukoy ni Jesus ang isang panahon kung kailan Niya luluwalhatiin ang Kaniyang bayan bago ang paghatol ng batas ng Linggo. Ang tatlong elemento ng tatlong anghel ay nasa loob ng ika-pitong talata, sapagkat ang ika-pitong talata ang una sa tatlong talatang kumakatawan sa tatlong anghel.

Ang talatang labing-isa ay nagbibigay ng isang “pagdodoble” sa pamamagitan ng patotoong omega nito sa mga tinig na alpha nina Abram at Pablo. Ang kanilang “dinobleng” mga tinig ay nagsasanib upang ilahad ang propesiyang ukol sa panahon ng tipan, at tinutupad ng talatang labing-isa ang propesiyang iyon bilang ang omega, sa pagtukoy sa panahong propetiko na nagtatapos sa pagbagsak ng Babilonia noong 1798, at sa gayon ay sumasagisag bilang tipo ng pagbagsak ng Babilonia kapag tumindig si Miguel sa mga huling araw. Sa talatang labing-isa ay mayroon tayong pagdodoble ng mga propeta, at isang panahon na kumakatawan sa dalawang pagbagsak ng Babilonia, kaya't kumakatawan sa mensahe ng ikalawang anghel na naghayag, “Bumagsak na, bumagsak na ang Babilonia.”

Ang talatang pito ay ang mensahe ng unang anghel, at ang talatang labing-isa ay ang mensahe ng ikalawang anghel, at ang talatang labindalawa, na siyang Daniel 12*12 o Daniel 144, ay tungkol sa pagkakabukod sa pagitan ng mga marurunong at ng mga mangmang, na natutupad sa proseso ng paghuhukom na nagwawakas sa pagpapamalas ng karakter sa krisis ng paghuhukom. Ang talatang labindalawa ay ang mensahe ng ikatlong anghel na nagtukoy kung paano nahahati ang sanlibutan sa dalawang uri, at ang katapat ng panlabas na paglalarawan ng ikatlong anghel hinggil sa mismong pagkakahating iyon ay ang panloob na pagkakahati ng ikatlong anghel na kinakatawan sa talatang labindalawa. Ang talatang pito, labing-isa, at labindalawa ay ang mensahe ng tatlong anghel, at ang mga talatang ito ang liwanag na inaalisan ng selyo sa mga huling araw. Ang pagkakaalis ng selyo ng tatlong talatang ito sa mga huling araw ay umaayon sa Kabanata Sampu

ng Aklat ng Pahayag.

Si Cristo, bilang makapangyarihang anghel, gayundin bilang ang Leon ng lipi ni Juda sa ikasampung kabanata, ay sumigaw na gaya ng isang "leon," at ang Kaniyang pag-ungal ay nagbunga ng pitong kulog na tinatakan, gaya rin ng sa Daniel ikasampung kabanata. Magkakatulad na mga sipi ang mga ito. Dahil dito, ang tatlong panahon sa ikalabindalawang kabanata ay siya ring pitong kulog ng Pahayag ikasampung kabanata.

Ang "pitong kulog" ay isa lamang ibang pagpapahayag ni Cristo bilang Alfa at Omega, sapagkat ang pangunahing simbolismo ng "pitong kulog" ay na kinakatawan nito ang isang "pagbabalangkas ng mga pangyayari" na naganap mula 1798 hanggang 1844, na mauulit sa "mga pangyayaring darating" na "ihahayag ayon sa kanilang pagkakasunod-sunod" sa kasaysayan ng isandaan at apatnapu't apat na libo. Kaya't ang "pitong kulog" ay sagisag ng Alfa at Omega; na siya rin ang pasimula at ang wakas; ang una at ang huli, ang saligan at ang templo; ang batong-panulok at ang batong-tuktok—ang pitong kulog.

Ang liwanag ng tatlong simbolikong yugto sa Daniel labindalawa ay kailangang umayon sa liwanag ng pitong kulog, sapagkat iisa at gayon ding linyang propetiko ang mga ito. Sa unang yugto, itinaas ni Cristo ang kapuwa Niyang kamay sa langit, gaya ng itinaas Niya ang isang kamay sa Apocalipsis sampu. Sa Apocalipsis sampu, ang Kaniyang kamay ay nagiging sagisag ng katapusan ng paglalapat ng panahong propetiko, na nagmamarka ng paglipat mula sa mga yugto ng panahong propetiko tungo sa mga yugtong propetiko lamang. Ang paglipat ng pangunahing tuntuning propetiko na ginamit ng mga Millerite ay tinipuhan ng malaking paglipat mula sa literal tungo sa espirituwal sa kapanahunan ni Cristo.

Ang apostol Pablo ay ibinangon upang itatag ang pangunahing panuntunang propetiko na kaugnay ng linyang propetiko ng isang hinirang na bayan. Sa mismong pasimula ng espirituwal na Israel, itinatag ang isang pangunahing panuntunang propetiko na muling binigyang-kahulugan ang mismong tipan. Mula noon, ang pagiging anak ni Abraham ay sa pamamagitan ng pananampalataya, hindi ng dugo. Ang prinsipyong propetiko na iyon ay itinakda pangunahin sa pamamagitan ng panulat ni Pablo, na, sa ganitong ugnayan, ay nagsilbing tipo ni Cristo na inilalarawan sa Apocalipsis kabanata sampu, na siyang nagbago at nagtapos sa propetikong paglalapat ng panahon noong 1844.

Ang tipan sa sangkatauhan ay kinakatawan ng bahaghari, at ang Daong ni Noe ay kumakatawan sa isang yugto ng panahon, bago at pagkatapos ng baha, nang wala pang malinaw na natukoy na bayang hinirang. Ang pagtawag kay Abraham ay kumatawan sa isang malaki at makabuluhang pagbabago sa ugnayang propetiko ng Diyos sa sangkatauhan. Ang tipang ginawa kay Abraham ay kumatawan sa isang malaking pagbabago sa daloy ng kasaysayan ng tipan, at sa gayon ay naging huwaran ng malaking paglipat mula sa literal tungo sa espirituwal sa mga araw ni Pablo, at mula sa paglalapat ng panahon tungo sa kawalan ng paglalapat ng panahon noong 1844.

Ang unang paglilipat sa tipan ng Diyos sa sangkatauhan ay ang Halamanan, at ang maliwanag na pagbabago ay ang mga pagbabawal hinggil sa punongkahoy ng buhay, at nagbunga rin ito ng pagbabago sa pananamit, mula sa espirituwal na liwanag tungo sa literal na balat ng kordero. Ang

susunod na mahalagang paglilipat sa kasaysayan ng tipan ay ang baha, na kinakatawan ni Noe, gaya ng unang mahalagang paglilipat ng tipan na kinatawan naman ni Adan. Pagkatapos ay ang paglilipat tungo sa isang bayang hinirang sa pamamagitan ni Abram, na humantong kay Moises, na nagpakilala ng mga prinsipyong propetiko na ang isang araw ay kumakatawan sa isang taon. Ang prinsipyong iyon ay may bisa hanggang 1844, nang nagkaroon ng panibagong mahalagang paglilipat ng tipan. Sa mga dakilang panahon ng kasaysayan ng tipan ay laging may isang mahalagang pagbabago sa isang prinsipyo ng makahulagang Salita ng Diyos. Ang paglilipat na iyon sa kasaysayan ng isang daan at apatnapu't apat na libo ay ito: na ang Alfa Omega ang Katotohanan. Ang Alfa at Omega ay ang prinsipyong ang wakas ay laging inilalarawan sa simula sa Salita ng Diyos. Kalakip ng prinsipyong iyon ng Alfa at Omega ay ang tatluhang kayarian ng salitang Hebreo na “katotohanan.”

Ang pangunahing maka-propetang paglipat sa kasaysayan ng natitirang bayan ay tuwirang kinakatawan sa bawat isa sa mga pangunahing kasaysayan ng tipan, at gayundin naman sa iba pang mga linya ng katotohanan. Ang “susi” na inatang kay Eliakim sa Isaias 22:22 ay siya ring susi na ibinigay kay Pedro sa Panium sa Mateo 16. Ang gayunding susi ay ibinigay sa Iglesia ng Filadelfia, at si William Miller ang binigyan ng susi na nagbigay-daan sa kanya upang umugnay sa mismong prinsipyong isang araw para sa isang taon na naitala ni Moises sa kasaysayan ni Moises, na sumagisag sa kasaysayan ng mga Millerita. Ang ugnayan ni Miller sa hula ni Moises ay kinatawan ng ugnayan ni Pablo sa hula ni Abram. At bakit hindi dapat umugnay si Miller kay Moises? Ang kaligtasan ni Moises sa isang kaban ay naugnay sa kaligtasan ni Noe sa isang kaban upang pagtalihin ang dalawang tipan. Ang mga paglipat ng maka-propetang paglalapat na nagsimula sa Eden ay nagpapakilala na ang isang dakilang pahayag ng maka-propetikong liwanag ay natatagpuan sa kasaysayan ng huling bayang nasa tipan, ang isang daan at apatnapu't apat na libo. Pinaninindigan kong ang pangunahing maka-propetang paglipat ay kinakatawan ng pitong kulog, na tuwirang nakaugnay sa tatlong panahon sa Daniel kabanata labindalawa, at ang mga ito ay nakikilala lamang kapag inilalapat ang mga prinsipyong Alfa at Omega sa isang paglalapat na “linya sa ibabaw ng linya” na nakatindig sa tatluhang-hakbang na estruktura ng katotohanan.

Sa mga talatang kaagad na nauuna sa pahayag na “wala nang panahon,” ipinahayag ni Cristo ang pitong kulog na—gaya ng mga katotohanan sa Daniel kabanata labindalawa—ay tinatakan. Ang konteksto para sa lalaking nakasuot ng lino na nakataas ang dalawang kamay sa kabanata labindalawa ay ang pag-aalis ng tatak sa aklat ni Daniel, at ang konteksto para kay Cristo, ang Leon, sa Apocalipsis kabanata sampu ay ang pagtatatak sa pitong kulog. Iniugnay ni Sister White ang pagtatatak ng pitong kulog sa pagtatatak ng aklat ni Daniel.

Pagkaraang naipahayag ng pitong kulog na ito ang kanilang mga tinig, dumating kay Juan ang utos, gaya ng kay Daniel, hinggil sa munting aklat: ‘Selyuhan mo ang mga bagay na ipinahayag ng pitong kulog.’ Ang mga ito ay tumutukoy sa mga pangyayari sa hinaharap na mabubunyag ayon sa kanilang pagkakasunod-sunod. *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, tomo 7, 971.

Ang pitong kulog ay tinutukoy ng Apocalipsis 10 at ng Espiritu ng Propesiya at ng kasaysayan ng mga Milerita mula 1840 hanggang 1844, na inuulit sa kasaysayan ng isang daan at apatnapu't apat

na libo. Sa gayunding sipi ay sinasabi, "Ang natatanging liwanag na ibinigay kay Juan na ipinahayag sa pitong kulog ay isang pagbabalankas ng mga pangyayaring magaganap sa ilalim ng mga mensahe ng unang at ikalawang anghel. Hindi pinakamabuti para sa bayan na malaman ang mga bagay na ito, sapagkat kinakailangang subukin ang kanilang pananampalataya. Sa kaayusan ng Diyos, ang mga pinakakahanga-hanga at masusulong na katotohanan ay ipahahayag." Hindi naunawaan ng mga Milerita na haharap sila sa dalawang pagkabigo, sapagkat ang kanilang kakulangan sa pag-unawa ay nilayon upang subukin sila. Hindi ipinalagay ng mga Milerita na may anumang "masusulong na katotohanan," ibig sabihin, hindi nila inaasahan ang anumang "malalaking pagbabagong propetiko" sa kasaysayan ng tipan.

Bagaman "hindi pinakamainam para sa" bayang Milerita "na malaman ang mga bagay na ito," ang isandaan at apatnapu't apat na libo ay sinusubok sa gayunding kasaysayan, ngunit hindi dahil sa inosenteng hindi pagkaunawa sa kasaysayan, kundi dahil sa hindi pagkaunawa sa isang kasaysayang kinakailangang malaman. Iyon ay gayunding pagsubok, ngunit binaligtad lamang. Si Juan sa Apocalipsis 10 ay una at higit sa lahat ay kumakatawan sa isandaan at apatnapu't apat na libo, at pangalawa lamang, sa kilusang Milerita ng unang at ikalawang anghel. Ito ay nakikilala kapag nakita mong si Juan ay naipabatid na nang pauna, bago niya kainin ang munting aklat, na ito'y magiging matamis at saka mapait. Hindi pinakamainam para sa mga Milerita na malaman kung ano ang kahulugan niyon, ngunit si Juan ay kumakatawan sa isang bayan na nakaaalam na nang pauna kung ano ang mangyayari sa oras na kainin ng mga Milerita ang munting aklat.

At naparoon ako sa anghel, at sinabi ko sa kaniya, Ibigay mo sa akin ang munting aklat. At sinabi niya sa akin, Kunin mo ito, at kainin mo; at papaitin nito ang iyong tiyan, ngunit sa iyong bibig ay magiging matamis na gaya ng pulot. At kinuha ko ang munting aklat mula sa kamay ng anghel, at kinain ko ito; at sa aking bibig ay matamis na gaya ng pulot; at pagkakain ko nito, ang aking tiyan ay naging mapait. Apocalipsis 10:9, 10.

Si Juan ay binigyan, nang pauna, ng kaalaman hinggil sa mapait-matamis na karanasan ng 1840 hanggang 1844, ang kasaysayang kinakatawan sa ika-sampung kabanata. Ang karanasang iyon, na napakalinaw na inilarawan sa mga talatang siyam at sampu, ay tahasan ding tinukoy sa mga talatang dalawa hanggang apat.

At sa kaniyang kamay ay may isang munting aklat na bukás; at inilagay niya ang kaniyang kanang paa sa dagat, at ang kaniyang kaliwang paa sa lupa; at sumigaw siya ng malakas na tinig, na gaya ng pag-ungal ng leon; at nang siya'y sumigaw, ang pitong kulog ay nagpahayag ng kanilang mga tinig. At nang ang pitong kulog ay nagpahayag ng kanilang mga tinig, ako'y malapit nang sumulat; at nakarinig ako ng isang tinig mula sa langit na nagsasabi sa akin, Tatakan mo ang mga bagay na ipinahayag ng pitong kulog, at huwag mo yaong isulat. Apocalipsis 10:2-4.

Ang "pitong kulog" ay kumakatawan sa "isang pagbabalankas ng mga pangyayari" na magaganap sa ilalim ng unang at ikalawang anghel, at gayundin sa "mga pangyayaring darating na ihahayag ayon sa kanilang kaayusan." Ang "pitong kulog" ay kumakatawan sa katotohanang ang kasaysayan ng mga Millerite ay nauulit sa kasaysayan ng isang daan at apatnapu't apat na libo, at ang mga katotohanang inalisan ng tatak sa panahon ng wakas noong 1798 at pasulong ay kumakatawan sa

isang pag-aalis ng tatak ng katotohanan sa mga huling araw ng bayan ng Diyos. Si Jesus sa Apocalipsis kabanata sampu ay tumutugma kay Jesus sa Daniel kabanata labindalawa. Sa kapwa sipi, nakalahad ang pagtatatak at ang pag-aalis ng tatak ng mga katotohanang sumusubok sa mga huling araw.

Maaaring may mangatwiran na si Jesus ang nagsasalita sa talatang pito, ngunit si Gabriel ang nagsasalita kay Daniel sa mga talatang labing-isa at labindalawa, subalit maaari ring unawain na si Jesus ang nagsasalita sa tatlong talatang ito. Sa alinmang panig ng usapin, ang tinig ni Cristo ang nagsasalita sa pamamagitan ni Daniel at ang tatlong kapanahunang propetiko sa kabanata labindalawa ay mga salita ni Cristo, at Kanyang inilalatag ang tatlong kapanahunan sa kaayusan ng katotohanan. Ang tatlong kapanahunan ay pawang tinatakan, kaya't nagiging iisang tatluhang sagisag.

Ang ikapitong talata ay tumatalakay sa pagtatapos ng mga kababalaghan, na kinikilala ang panghuling gawain ni Cristo sa Kabanal-banalang Dako, habang Kanyang pinapawi ang mga kasalanan ng isandaan at apatnapu't apat na libo at sila'y tinatatakan. Ang unang talata ay tumutukoy sa mga "kababalaghan," at ang huli sa tatlong talata ay kinikilala rin ang mga "kababalaghan" bilang yaong mga pinagpala dahil sa paghihintay at sa pagdanas ng unang kabiguan. Ang panahong nasa gitna ay tumutukoy sa paghihimagsik ng sangkatauhan sa panahon ng krisis ng batas ng Linggo, at itinutukoy rin ang panahong naghahantong sa batas ng Linggo bilang isang panahon ng paghahanda para sa isandaan at apatnapu't apat na libo. Ang lahat ng mga talata ay tuwirang tumutukoy sa "kung ano ang mangyayari" sa bayan ni Daniel "sa mga huling araw." Ang tatlong talata ay pawang tumatalakay sa tema ng pagdadalisay ng isandaan at apatnapu't apat na libo. Ang unang panahon ay naaayon sa ikatlong panahon, at ang panahong nasa gitna ay kumakatawan sa paghihimagsik ng buong sanlibutan habang sila'y nagmamartsa patungo sa Armagedon.

Kung ang tatlong yugtong iyon ay siya ring "pitong kulog," kung gayon ang tatlong talata ay dapat tumukoy sa "mga pangyayaring darating, na [ihahayag] ayon sa kanilang pagkakasunod-sunod," at ang mga "pangyayaring darating" na iyon ay aayon sa "pagbabalangkang ng mga pangyayaring naganap sa ilalim ng unang at ikalawang anghel" mula 1840 hanggang 1844. May ilang katotohanang tinanggap ng kilusang ito na hayagang naiiba kaysa sa pagkaunawa ng mga tagapanguna, gayunman ang lahat ng mga katotohanang iyon ay umaayon sa pagkaunawa ng mga tagapanguna. Nagkaroon ng malaking pagbabago sa pananaw na propetiko mula sa mga Millerita hanggang sa kasalukuyan. Ang prinsipyong "isang araw ay katumbas ng isang taon" ang klasikong halimbawa, subalit mayroon pang iba. Isang halimbawa ng malaking pagbabago sa pananaw na propetiko ay makikita kaugnay ng pitong kulog.

Matapos sabihan si Juan sa huling talata ng ikasampung kabanata na siya'y kailangang muling magpropesiya, at sa gayon ay binibigyang-diin na ang kasaysayan ng ikasampung kabanata ay kumakatawan sa kapwa ang kilusang Millerita at ang isang daan at apatnapu't apat na libo, siya'y binigyan ng tungkod na panukat upang sukatin ang templo, ngunit sinabihan siyang huwag isama sa pagsukat ang looban.

At ibinigay sa akin ang isang tambo na tulad ng isang pamalo; at ang anghel ay tumayo at nagsabi, Tumindig ka, at sukatin mo ang templo ng Diyos, at ang dambana, at ang mga sumasamba doon. Ngunit ang looban na nasa labas ng templo ay iwan mo, at huwag mo itong sukatin; sapagkat ibinigay iyon sa mga Hentil; at yuyurakan nila ang banal na lunsod sa loob ng apatnapu't dalawang buwan. Pahayag 11:1, 2.

Sa pagsusukat sa templo pagkaraan ng 1844, inutusan si Juan na huwag isama ang mga Hentil, na kinakatawan ng looban. Ang paglalarawang ito noong 1844 ay tumutukoy sa katotohanang kapipili lamang ng Diyos ng isang nobya ng Bagong Tipan, at pagkatapos ay ginawa ang isang pagkakabukod sa pagitan ng Kanyang nobya at ng looban. Malinaw kay Sister White na ang looban ay kumakatawan sa mga Hentil at ang templo ay ang hinirang na bayan ng Diyos; basahin lamang ang kabanatang The Outer Court sa The Desire of Ages.

Inilalarawan ni Juan ang mga Millerita, na bagong naging hinirang na bayan ng Diyos noong 1844. Itinakda ang isang pagkakaiba sa pagitan ng mga Millerita, na bagong nakaranas ng mapait-matamis na mensahe, at ng nalalabi sa nagpapakilalang Kristiyanong sanlibutan, na kinakatawan bilang mga Hentil.

Ang pundasyon ay inilatag mula 1840 hanggang sa unang pagkakadismaya, at ang templo ay natapos sa panahon ng pagpapahayag ng Sigaw sa Hatinggabi. Pagkaraan ay dumating ang Dakilang Pagkakadismaya at inutusan si Juan na tumindig at sukatin, ngunit huwag isama ang mga Hentil. Si Juan ay naglalarawan ng pagbubukas ng paghuhukom, at dahil dito, inilalapat ng inspirasyon sa mga talata ang pagsukat ni Juan bilang sagisag ng Pagsisiyasat na Paghuhukom. Ang ating katatapos lamang na paglalahad hinggil kay Juan bilang sagisag ng pagsukat ay kaayon ng karaniwang pagkaunawang Adventista, subalit sa kilusang ito ay nagkaroon ng malaking pagbabago sa pagkaunawa sa nasabing sagisag.

Alinsunod sa pagkaunawa ng mga Millerite, napagtanto namin na sa loob ng kasaysayan ng mga Millerite na inilalarawan ni Juan sa ika-sampung kabanata ay mayroon ding hula tungkol sa isang kahanay na kilusan na magiging ang isandaang apatnapu't apat na libo. Nabatid namin na kung kukunin mo ang mga sukat ng kasaysayan ng mga Millerite, at isasantabi ang panahon ng mga Hentil, makikita mo ang mismong templong sinusukat ni Juan.

Napag-unawaan namin na may isang 2520-taong propesiya ng panahon na nagwakas noong 1798 at ang isa pa noong 1844, at sa gayo'y nahayag ang isang apatnapu't anim na taong panahon na kung kailan itinayo ni Cristo ang templo ng mga Millerita. Tinukoy ni Juan na ang patyo ay sa mga Hentil, at mayroong isang propetikong “mga panahon ng mga Hentil.”

At sila'y mabubuwal sa talim ng tabak, at dadalhing bilang mga bihag sa lahat ng mga bansa; at ang Jerusalem ay yuyurakan ng mga Hentil, hanggang sa maganap ang mga panahon ng mga Hentil. Lucas 21:24.

Ang “mga panahon” ng mga Hentil ay maramihan, at kumakatawan sa dalawang kapanahunan kung kailan kapwa ang literal at ang espirituwal na Israel ay nayurakan. Ang huli sa dalawang pagyurak—ang sa ilalim ng papalismo, na sumunod sa paganismo—ay nagtapos noong 1798. Sa

kabila ng anumang maaaring igiit, ang “mga panahon ng mga Hentil” ay nagtapos noong 1798, sa pagdating ng unang anghel. Si Juan ay dapat magsimulang sukatin noong 1798, at hindi bago roon. Siya ay inilagay sa kasaysayan ng 1844, kaya’t ang hindi isama ang panahong nagwakas noong 1798 ay ang hindi isama ang looban; at sa gayon ay ibinubunyag mo ang apatnapu’t anim na taon nang itinindig ng Mensahero ng Tipan ang templong Millerita. Marami pang kaugnay na katotohanan ang nagmumula sa aplikasyon na ito, ngunit ginagamit ko lamang ito bilang isang halimbawa ng liwanag na naiiba sa pagkaunawa ng mga tagapanguna, subalit liwanag na hindi sumasalungat sa mga orihinal na katotohanan, ngunit hindi na naglalapat ng panahon.

Ang partikular na katotohanang iyon ay kinilala bago ang 9/11, ngunit tunay na naitatag nang malalim pagkaraan ng 9/11. Ang katotohanan tungkol sa pagsukat ni Juan sa templo ay hindi maihihiwalay sa pitong kulog, sapagkat ang mga ito ay nasa mismong iisang bahagi ng kasulatan. May isang katotohanan tungkol sa paglalapat ng pitong kulog na tinatakan hanggang sa panahong kung kailan natutupad ang mga “kababalaghan” ng Daniel kabanata labindalawa. Ang paglalapat ng “pitong kulog” na naalisan ng tatak pagkaraan ng Hulyo 2023 ay ganap na umaayon, o, kung бага, ito’y umaakma sa tatlong talata ng Daniel kabanata labindalawa sa isang malalim na paraan.

Ginagamit ni Sister White ang salitang komplemento, hindi ang salitang komplimento, upang ilarawan ang ugnayan ng mga aklat ni Daniel at ng Apocalipsis. Ang komplemento, na ang kahulugan ay “dalhin sa kasakdalan,” ang siyang ginagawa ng dalawang aklat na propetiko para sa isa’t isa. Ang pitong kulog, kapag naalisan ng selyo sa kabanata labindalawa ng aklat ni Daniel pagkaraan ng Hulyo 2023, ay dinadala sa kasakdalan ang mensaheng naroon. Ang nagbubukas sa pitong kulog ay ang simulain ng Alpha at Omega na kaugnay ng balangkas ng katotohanan.

Ang “mga panahon” ng mga Hentil ay natupad noong 1798, at kumakatawan sa dalawang yugto na tig-1260 taon, nang ang paganismo at pagkatapos ay ang kapapahan ay yumurak sa santuwaryo at sa hukbo. Kapag sinusukat ang templo, dapat ihiwalay ang looban, at ang looban ay umaabot hanggang 1798, ngunit pagkaraan ng 1844, wala nang panahon. Sa kasalukuyan, ang 1260 taon ay simpleng kumakatawan sa isang yugto ng panahon na tumutukoy sa pagkakaiba sa pagitan ng templo at ng looban. Dahil dito, mula Hulyo 18, 2020 hanggang Hulyo ng 2023, naisakatuparan ang pagyurak. Ang pagsukat sa templo ngayon, kaugnay ng pitong kulog na kumakatawan sa pagbabalangkas ng mga pangyayaring naganap sa ilalim ng mga mensahe ng unang at ikalawang anghel, ay ang gawaing iniatang kay Juan. Ang “dakila nating gawa” ay ang “pagsamahin” ang mga mensahe ng tatlong anghel, kaya’t tinutukoy ang isang gawaing propetiko na hindi pa naisagawa sa naunang kasaysayan ng tipan, at napakadalang pa ring ginagawa maging sa kasalukuyan. Kapag iniwan natin ang looban na kumakatawan sa mga panahon ng mga Hentil, iniwan natin ang 1260 taon ng pag-uusig ng kapapahan na nagtapos sa panahon ng wakas noong 1798.

Ang templong itinayo sa loob ng apatnapu’t anim na taon sa kasaysayang Millerite ay tumutukoy sa isang templong itinatayo mula noong Hulyo 2023 hanggang bago ang batas ng Linggo. Ang kasaysayang iyon ang panahon ng pitong kulog—mga “hinaharap na pangyayari,” na “ihahayag,” hindi maaaring, “ipahayag ayon sa kanilang pagkakasunod-sunod.”

Kapag pinagsama natin ang kasaysayan ng unang anghel at ng ikalawa, makikita natin na ang kasaysayan ay nagsisimula sa isang pagkadismayang Alfa at nagtatapos sa isang pagkadismayang Omega. Kapag itinugma natin ang mga panandang propetiko sa kasaysayan ng unang anghel mula 1840 hanggang Abril 19, 1844, sa mga panandang propetiko ng ikalawang anghel na dumating sa panahong iyon at nagpatuloy hanggang sa pagdating ng ikatlo noong Oktubre 22, 1844, mayroon tayong dalawang yugto na kapwa nagsisimula at nagtatapos sa pagdating ng isang anghel. Ang kasaysayan mula sa una hanggang sa ikalawa ay naglalarawan ng kasaysayan mula sa ikalawa hanggang sa ikatlo.

May patotoong propetiko na nagpapatunay na ito ay isang wastong paglalapat, na nasusumpungan sa Alpha at Omega ng paglalapat. Kapag dalawang magkahanay na mga linya ang inilapat nang magkasama, ang pasimula at ang wakas ng kapuwa linya ay tumutukoy sa pagdating ng isang anghel. Pagkatapos, kapag pinagsama ang mga ito linya sa linya upang maging isang linya, ang pasimula ay minamarkahan ang unang pagkabigo at ang wakas ay minamarkahan ang dakilang pagkabigo. Higit pang patunay ay nasusumpungan sa mga prinsipyong Alpha at Omega, na nagtuturo na ang wakas ay higit kaysa sa pasimula. Ang isang pagkabigong Alpha na nagwawakas sa dakilang pagkabigong Omega ay tumutukoy sa mas maliit at mas dakilang sangkap ng Alpha at Omega.

Kung sisimulan natin sa Abril 19, 1844 (ang pagdating ng ikalawang anghel na humahantong sa pagdating ng ikatlo noong Oktubre 22, 1844); at pagkatapos ay sisimulan din natin ang ikalawang linya noong Agosto 11, 1840, na nagtatapos sa Abril 19, 1844, makikita natin na ang kabiguan noong Abril 19, 1844 ay siyang parehong Alfa at Omega ng linyang propetiko na nabubuo sa pamamagitan ng pagsasanib ng linyang propetiko ng unang at ikalawang anghel.

Sa katapusan ng yugto, makikita ang pagdating ng ikatlong anghel kasabay ng ikalawang anghel, na sa gayon ay sumasagisag sa 9/11 at sa dalawang tinig ng makapangyarihang anghel sa Pahayag kabanata labing-walo. Ang dalawang tinig ay ang ikalawa at ikatlong mensahe ng anghel, at ang dalawang anghel na ito ay nagtagpo noong Oktubre 22, 1844, at muli silang nagkakatagpo kapag ang dalawang kasaysayan ay pinagsasama sa paraang linya-sa-linya. Kapag pinagsama sa ganitong paraan, kinakatawan nila ang kasaysayan mula sa unang pagkadismaya hanggang sa Dakilang Pagkadismaya, at ang palatandaan sa gitna ng kasaysayang iyon sa kapanahunan ng mga Millerita ay ang pagpupulong-kampo sa Exeter, kung saan nahayag ang dalawang uri ng mga sumasamba, na kumakatawan sa paghihimagsik ng mga mangmang na dalaga sa talinghaga, at na tumutukoy sa gitnang palatandaan bilang paghihimagsik.

Ang pitong kulog ay kumakatawan sa kasaysayan ng mga mensahe ng unang at ikalawang anghel na pinagsama, linya sa linya, na sa gayo'y tumutukoy sa isang kasaysayan mula sa unang pagkadismaya hanggang sa Dakilang Pagkadismaya sa kasaysayan ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang pagkaunawa sa kung ano ang kinakatawan ng kasaysayang iyon sa pananaw ng propesiya ay ganap na tumutugma sa mensaheng kinakatawan sa Daniel labindalawa bilang tinatakan hanggang sa panahon ng wakas.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo, ngunit iiwan ko muna ang bahagi ng huling pangitain ni Daniel na tumutukoy lamang sa paglalarawan ni Daniel hinggil sa bayan ng Diyos sa mga huling araw. Pansinin, sa konteksto ng tuntunin ng unang pagbanggit, na sa unang talata si Daniel ay kabilang sa hanay ng mga nakauunawa sa pangitain. Ang unang bagay na binanggit sa pangitain ay isang paglalarawan kay Daniel bilang isa sa mga pantas na nakauunawa, at ang huling siyam na talata ay pawang tungkol sa mga pantas na nakauunawa sa ikadalawampu't dalawang araw.

Sa ikatlong taon ni Cyrus na hari ng Persia, isang bagay ang nahayag kay Daniel, na ang pangalang itinawag sa kanya ay Belteshazzar; at ang bagay ay totoo, ngunit matagal ang itinakdang panahon; at naunawaan niya ang bagay, at nagkaroon siya ng pagkaunawa sa pangitain.

Nang mga araw na iyon, ako, si Daniel, ay nagdalamhati sa loob ng tatlong ganap na linggo. Wala akong kinain na kaaya-ayang tinapay, ni pumasok sa aking bibig ang karne o alak, ni ako'y nagpahid man ng langis, hanggang sa natapos ang tatlong buong linggo. At sa ika-24 na araw ng unang buwan, samantalang ako'y nasa tabi ng malaking ilog na ang tawag ay Hiddekel, itinaas ko noon ang aking mga mata, at tumingin, at narito,

isang lalaking nakadamit ng lino, na ang mga baywang ay binigkisan ng dalisay na ginto ng Uphaz: ang kanyang katawan ay tulad ng berilo, at ang kanyang mukha ay gaya ng kaanyuan ng kidlat, at ang kanyang mga mata ay gaya ng mga ilawang apoy, at ang kanyang mga bisig at ang kanyang mga paa ay gaya ng kulay ng pinakinis na tanso, at ang tinig ng kanyang mga salita ay gaya ng tinig ng maraming tao.

At akong si Daniel lamang ang nakakita ng pangitain: sapagka't hindi nakita ng mga lalaking kasama ko ang pangitain; nguni't isang matinding pangiginig ang sumapit sa kanila, anupa't nagsitakas sila upang magkubli. Kaya't ako'y naiwan na nag-iisa, at aking nakita ang dakilang pangitaing ito, at wala nang lakas na naiwan sa akin: sapagka't ang aking kaanyuan ay nagbago sa akin sa kasiraan, at wala akong napanatiling lakas.

Gayunma'y narinig ko ang tinig ng kaniyang mga salita; at nang marinig ko ang tinig ng kaniyang mga salita, ako'y nahulog sa mahimbing na pagkakatulog na nakadapa, at ang aking mukha ay nakaharap sa lupa. At, narito, isang kamay ang humipo sa akin, na ibinangon ako at itinukod ako sa aking mga tuhod at sa mga palad ng aking mga kamay. At sinabi niya sa akin,

O Daniel, isang lalaking lubhang minamahal, unawain mo ang mga salitang aking sinasabi sa iyo, at tumindig ka; sapagkat sa iyo ako ngayo'y sinugo.

At nang matapos niyang salitain ang salitang ito sa akin, ako'y tumindig na nanginginig. Nang magkagayo'y sinabi niya sa akin,

Huwag kang matakot, Daniel; sapagkat mula pa sa unang araw na itinalaga mo ang iyong puso upang umunawa at upang magpakababa sa harap ng iyong Diyos, dininig ang iyong mga salita, at ako'y naparito dahil sa iyong mga salita. Ngunit hinadlangan ako ng prinsipeng kaharian ng Persia sa loob ng dalawampu't isang araw; subalit, narito, si Miguel, isa sa mga punong prinsipeng, ay dumating upang tulungan ako; at ako'y naiwan roon kasama ng mga hari ng

Persia.

Ngayo'y naparito ako upang ipaunawa sa iyo kung ano ang sasapit sa iyong bayan sa mga huling araw: sapagkat ang pangitain ay ukol sa maraming araw pa.

At nang masabi niya sa akin ang gayong mga salita, itinungo ko ang aking mukha sa lupa, at ako'y napipi. At, narito, isang kawangis ng mga anak ng tao ang humipo sa aking mga labi; kung magkagayo'y binuka ko ang aking bibig at nagsalita, at sinabi ko sa kaniya na nakatayo sa harap ko,

O aking panginoon, dahil sa pangitain ay sumapit sa akin ang aking mga kapighatian, at wala na akong nalalabing lakas. Sapagkat paanong makikipagtalastasan ang lingkod nitong aking panginoon sa aking panginoon?

Sapagkat sa ganang akin, pagdaka'y walang natirang lakas sa akin, ni wala nang hiningang naiwan sa akin. Nang magkagayo'y muling may dumating na isa na gaya ng anyo ng isang lalaki at humipo sa akin, at pinalakas niya ako, at sinabi niya,

O lalaking lubhang minamahal, huwag kang matakot: sumaiyo ang kapayapaan; ikaw ay magpakalakas, oo, magpakalakas. At nang siya'y nagsalita sa akin, ako'y lumakas, at sinabi ko, Magsalita ang aking panginoon; sapagkat pinalakas mo ako. ...

Ngunit ikaw, O Daniel, sarhan mo ang mga salita, at tatakan mo ang aklat, hanggang sa panahon ng kawakasan: marami ang magsisiparito at magsisiparoon, at madaragdagan ang kaalaman.

Nang magkagayo'y tumingin ako, si Daniel, at narito, may nakatayong dalawa pa: ang isa sa dakong ito ng pampang ng ilog, at ang isa sa dakong yaon ng pampang ng ilog. At ang isa ay nagsabi sa lalaking nakadamit ng lino, na nasa ibabaw ng mga tubig ng ilog: Gaano katagal pa hanggang sa wakas ng mga kababalaghang ito?

At narinig ko ang lalaking nakadamit ng lino, na nasa ibabaw ng tubig ng ilog, nang itinaas niya ang kanyang kanang kamay at ang kanyang kaliwang kamay sa langit, at sumumpa sa pamamagitan niya na nabubuhay magpakailanman na ito'y magtatagal ng isang panahon, mga panahon, at kalahating panahon; at kapag naisakatuparan na niya ang pagkakalat ng kapangyarihan ng banal na bayan, matatapos ang lahat ng mga bagay na ito.

At narinig ko, ngunit hindi ko naunawaan; nang magkagayo'y sinabi ko, O Panginoon ko, ano ang magiging wakas ng mga bagay na ito?

At sinabi niya, Humayo ka, Daniel, sapagkat ang mga salita ay nakapinid at tinatakan hanggang sa panahon ng wakas. Marami ang dadalisayin, paputiin, at susubukin; ngunit ang masasama ay gagawa ng kasamaan, at wala ni isa sa masasama ang makauunawa; ngunit ang marurunong ay makauunawa.

At mula sa panahong maalis ang araw-araw na hain, at maitatag ang kasuklamsuklam na naninira, ay magkakaroon ng isang libo dalawang daan at siyamnapung araw.

Mapalad ang naghihintay at umaabot sa isang libo't tatlong daan at tatlumpu't limang araw.

Ngunit humayo ka sa iyong lakad hanggang sa dumating ang wakas: sapagkat ikaw ay magpapahinga, at tatayo ka sa iyong takdang bahagi sa wakas ng mga araw. Daniel 10:1-18; 12:4-13.